

April.

r. pr dag
John Fröberg.
en ej franco.
(89)

A
EGYPTISKA
GARETT
NOS
STOCKHOLM

s Téer
hela landet.
ökade afstätt-
ninga hedronh-
ngen för alla
iskurant.
öfver.
ktiebolag.

tiebolag
ör * *

ckning å 1.

nt tillsändas

gar.

dsorten ex-
mot efter-
sänd likvid.

HISKY

iebolag

ntör * *

sen 2,

* * *

e

ontorslokaler
effektivast och
af våra värme-
arje välsorterad
re möbelfabrik.

paraffabrik.

elef. 13 05. (82)

än!

aste man så
är sadden:
ägger i an-

ningar, som

å i sanden;

r för dagen.

är all så i

era i en tid-

itt innehåll

esse ut öfver

et veckoblad,

and den mest

st köpstarka

och i grann-

god jord.

rmänligt all

af

nen

gatan 12

g).

N:o 18.

PRENUMERATIONS-
PRIS:
Helt år . . . kr. 4.00
Halft år . . . » 2.00
Kvarter . . . » 1.20
Månad . . . » 0.40
Prenumeration & alla postkostur
i Sverige och gränsländerna.

Utgifvaren trafika person-
ligen Måndagar, Tisdagar och
Onsdagar kl. 9-10 f. m.,
Sturegatan 54, n. h.
Bell-Telefon 630 (Ingenlär
Hagberg).

Stockholm den 1 Maj

Obs. J. Ödsk för Stockholm mot-
taga prenumeration & postkostur.
Expedition
Mästerns samuelsen 12.
E. Klemming.
Telefon: 76 48.

Stockholm, Central-Tryckeriet, 1897.

ANNONS-
PRIS:

Före texten: 25 öre pr non-
parelle-rad.
Efter texten: 20 öre.
Lösenummer 10 öre.

1897

Innehåll.

Prenumerationsfiske i grumligt vatten.
Af Ali Baba.

En nattväktares tankar. Af V.
Gnister och slag.

Det hemlighetsfulla mak. Af Hvem?
Svensk litteratur. Af Ax. L.

Saknadens Höga Visa. Af Hedvig
Nilsdorff.

Mina drömmars brud. Af Vigens.

Hvarför vår? Af Carl J. A. Janson.

Värfrost. Af H. Vilhelmsen.

Prenumerationsfiske i grumligt vatten.

Nyss gick genom den svenska pres-
sen en rörande notis om, huru de
stackars Islandsfiskarena voro utsatta
för en minst sagdt illoyal behandling
af engelska kolleger, som med sina
smackar hemsökte Islands kuster och
lade embargo på brorslotten af de
islandska farvattnens fiskrikedom. No-
tisen, som med underförstådt högtid-
ligt ogillande återgafs också i Nya
Dagligt Allehanda, tycks emellertid
ha satt redaktör Björklunds fantasi i
lätlig rörelse och ingifvit honom en
egendomlig idé.

I Svenska Dagbladet för förra lör-
dagen fanns införd en braskande
annons som bar öfverskriften: »Till
Svenska Dagbladets prenumeranter»
och var undertecknad »Red. af Nya
Dagligt Allehanda». Dess hufvudinne-
håll var, att de Svenska Dagbladets
prenumeranter, som icke vilja finna sig
med de med nämnda tidning beslutade
förändringarne i ledning och tendens,
kunna få N. D. Allehanda i stället,
på vissa villkor. Och för att locka
dem, meddelas en förteckning öfver
innehållet i N. D. A., under den
gångna delen af året.

I följande nummer af tidningen
fanns ofvanom denna annons, ett
tillkännagivande från d:r Helmer Key
där det heter:

Då de förändringar, som äro ämnade att
vidtagas med hänsyn till Svenska Dag-
bladets ledning och tendens, för visso äro
lika okända för Nya Dagligt Allehandas
redaktion som för allmänheten, torde det
vara minst sagt för tidigt att med anledning
af dem söka locka till sig Svenska Dag-
bladets prenumeranter.

Och d:r Key stämplar med all rätt
N. D. A:s förfaringsätt som »ur alla
synpunkter högst illojalt».

I stället för att nöja sig med denna
tillrättavisning, tager Red. af Nya
Dagligt Allehanda i tisdagsnumret af

Svenska Dagbladet ånyo till orda och
söker prestera ett slags försvar för
sitt handlingsätt. »Hvad man hört
och känner om den blifvande förän-
dringen har varit af den natur att
hos hela den svenska allmänheten
mottagas med det skarpaste ogillande»,
skriver Nya Dagl. Allehandas redak-
tion, som genom detta stilprof tycks
ha velat öfvertyga allmänheten om,
att det svenska språkets ans och värd
åtminstone icke ingår i tidningens
program. Och i samma anda är fort-
sättningen:

Hvad »ledningen» beträffar, är det ju herr
Key själf, som öfvertager densamma och
dessa i förening med den nuvarande ut-
gifvarens afgång har varit alldeles tillräckligt
att klargöra de nya »tendenserna» för i främ-
sta rummet tidningens egen utpräglade
skyddsvänliga och konservativa publik. Det
skall nog icke lyckas vare sig herr Key
eller någon annan att härutinnan länge
mystifiera densamma. Till vårt erbjudande
äro vi alltså icke allena fullt berättigade
(etc.).

Af denna märkliga skrivelse fram-
går, att redaktionen af Nya Dagligt
Allehanda krampaktigt håller fast vid
sin tro på åsikternas allena saliggör-
ande betydelse för prenumeranterna.
Jag för min del tror, att åsikter, som
icke framställas med mera talang, än
Nya Dagl. Allehandas redaktion pre-
sterat i ofvan citerade annons — icke
ensamt kunna bära en tidning, om
den än är så gammal att den flyter af
sig själf. Du gode Gud! Vi pre-
numeranter äro väl icke så själlösa
programslafvar, att vi endast läsa
de tidningar, som med tarfliga fraser
förfäktat våra egna åsikter! För min
del njuter jag af allt, som är skrivet
med öfvertygelse och talang, äfven
om det skulle gå stick i stäf mot
min uppfattning, ja, jag njuter då
nästan dess mer, ty en motsatt me-
ning, som förfäktas väl, vidgar min
synkrets, medan det eljes i längden
ofta blir tröttnande att se sina egna
åsikter idisslade. Jag finner det vara
ett stort fattighedsbevis, då en tid-
ningsutgivare slår sig på bröstet och
ropar: Kom hit! Jag har de enda
riktiga åsikterna! Har han hufvud
borde han säga till publiken så här:
Kom hit, skall ni få se, hur pass väl
jag kan förfäktat mina åsikter!

Undertecknad är en af Svenska
Dagbladets prenumeranter och jag
ämnar ingalunda bita på Nya Dag-
ligt Allehandas krok. Jag tog Sven-
ska Dagbladet för detta år just eme-
dan tidningen föreföll mig vaken, och
därför att den tycktes mig redigerad
med en smula talang, hvilket man
sannerligen icke är förvand med, då
man, som jag, under några år varit
prenumerant på Nya Dagligt Alle-
handa.

För min del tror jag, att man utan
öfverdrift skulle kunna stämpla dessa
islandsfiskaremanövrer af Nya Dagl.
Allehandas redaktion med ett ännu
starkare ord än illojalt; och det förvä-
nar mig, att den fått så pass oämärkt
passera. Men ännu mer förvånar

det mig, att den nuvarande redaktören
för Svenska Dagbladet kunnat tillåta
införandet af en slik annons. Dr
Wallgren har ju af den nya styrelsen
blifvit behandlad med mycken ögard;
och om det än är sant, att han från
Svenska Dagbladet inom kort vandrar
öfver till Nya Dagl. Allehandas redak-
tion, har han dock ännu skyldigheter
mot det blad hvars utgivare han för
tillfället är.

Ali Baba.

En nattväktares tankar.

Om veckans rykten och tilldragelser.

Kriget? Ja, den som visste
någonting nytt att säga därom.
Men det är ett kinkigt tema.
Än står allting stilla och tele-
grammen veta förmåla, att hän-
delserna utveckla sig mycket
långsamt; men i det ögonblick,
då den underrättelsen publice-
ras i svenska tidningar, ha vik-
tiga händelser timat. I lördags
innehöll N. D. A:s telegram-
afdelning följande lofvande ru-
briker: *Grekisk seger i Macedo-
nien, Grekernas segrar, Turkarne
retirera, Turkarnes återtag.* Detta
gladde mitt hjärta, ty jag är
naturligtvis en filhellen. Men
naturligtvis borde jag då i stäl-
let ha gråtit, ty då var redan
den Grekiska hären stadd i vil-
daste flykt söderut, Larissa inta-
get af turkarne, kronprinsen
på väg till Farsala och hela
Grekland i uppror. Nu läser
jag om allt detta i tidningarne;
men hvad är det, som sedan
har hänt? möjligen får jag
veta i morgon eller efter ett
par dagar, om kung Georg ab-
dikerat och om republiken utro-
pats i Aten.

Till krig fordras pengar, pen-
gar, pengar, heter det. Men
det fordras också någonting an-
nat: syndabockar. De framtråda
först efter ett nederlag, men

då spela de en viktig roll. De
slagna kasta allt ansvar för
sina egna dumheter på syndaboc-
karne; bockarne slaktas till för-
soningsoffer, och därmed äro de
besegrade till freds. Det är
alltid ljufligt att få straffa en
eller flera andra, för de felgrepp,
man själf begått.

Edhem pascha, öfverbefälhaf-
varen för den turkiska armén,
var redan utsedd till syndabock
för sultanen, hade fått order
att komma hem och slå sig till
ro med eller utan pension; men
när faran var öfverhängande,
greps mannen af en förtviflad
energi, sprängde grekiska armén
och eröfrade Larissa. Följakt-
ligen undgick han sitt öde, be-
höll sin plats, vann oförvansklig
ära och fick Nihan-i-Intiazor-
den. Hade ordern om hans
återkallande kommit en dag
tidigare, skulle han måhända
blifvit en syndabock i stället
för en hjälte; ty från hjälte
till syndabock är ofta blott ett
steg. Det har den grekiske
kronprinsen fått erfara. Om
turkarne händelsevis haft sämre
generaler och en sämre armé,
skulle prins Konstantin ha bli-
vit sitt lands afgud. Nu vågar
han icke återvända till Aten, där-
för att hans närvaro skulle på-
skynda revolutionens utbrott. . .

Jag ser af tidningarne, att
två af röda korsets sjukskö-
terskor och en professor, som
är kirurg, i afton afresa till
Grekland. När de hinna fram
är kriget förmodligen slut. Så
mycket bättre. Alltid finns
det människor, som behöfva
hjälp och vård. Barmhertig-
heten kommer aldrig för sent.

Jag blir dyster till mods när
jag tänker på krig och jag
börjar drömma om den eviga fre-
dens välsignelse. Då älskar jag
Alfred Nobel och hatar de lik-
plundrare, som vilja göra hans
testamente ogiltigt. Den tid
är förbi, då de döde gingo igen
och trakasserade de efterlef-
vande, som ofredade deras hvil-
oställen. Om jag vore rik och
vore död och dessförinnan hade
testamenterat min förmögenhet
till vissa ändamål, som för mig
vore heliga — och en brors-
dotter gift med en mig fullstän-

Annonsregister.

Barclays téer.

äro till sin kvalitet de bästa och
billigaste. Té för kännare!
Viner af utsökta årgångar kunna
beställas från samma firma.
Se annonserna!

*I Silwanders Herrekipering, Stock-
holm och Göteborg, finnes allt
hvad en gentleman behöfver för att
kunna uppvisa ett oklanderligt yttre.
Se annonsen!*

Cigarretten *Valta* är billig och för
priset god.

Eminente heter en förtäfflig mid-
dagscigarr, som föres af Tobaks-
magasinet, Drottninggatan 31 Stock-
holm.

Herr E. Klemming, Mästerns samuelsen-
gatan 12 Stockholm, emottager
allehanda kommissionsuppdrag och
speditioner. Se annonsen.

Cigarrsorterna *Cleopatra*, *Las Veras*,
Guld och cigarrcigarretten *Felix*
från *Jon Asklunds Cigarrfabrik, Linköping*,
rekommenderas.

Utställningslotteriet

Dragningar den 1 Juni,
1 Sept. 1897

och utfalla vid hvar och en af dem
följande vinster:

1 vinst	å 100,000 . . .	Kr. 100,000
1 »	» 50,000 . . .	» 50,000
1 »	» 20,000 . . .	» 20,000
3 vinster	» 10,000 . . .	» 30,000
4 »	» 5,000 . . .	» 20,000
100 »	» 1,000 . . .	» 100,000
500 »	» 100 . . .	» 50,000
5,000 »	» 20 . . .	» 100,000
5,610 vinster		Kr. 470,000

Lotter till andra och tredje
serien expedieras till landsorten å Kr.
10.— pr st. mot till oss insänd li-
quid af följd af rek. porto (ej mot
postförsäkt).

Utställningslotteriet,
Fredsgatan 32, Stockholm.

(S. T. A. 33750)

(64)

E. KLEMMING, Stockholm,

Varuagentur & Speditioner,

ombesörjer förtullningar, inkasso- och kom-
missionsuppdrag, uppgör frakter, besvarar
förfrågningar omgående och billigt.

Kontor: Mäster Samuelsen 12.

(55)

Allm. Telefon 76 48.

Cleopatra å 15 öre
Las Veras » 12 »
Guld » 10 »
Felix (Cigarrcigarretter) . . . » 5 »
säljes i de flesta cigarraffärer.

Jon Asklunds Cigarrfabrik, Linköping.
Fabrikens nederlag hos E. Klemming, Stockholm,
Mäster Samuelsen 12.

(86)

Allm. Telefon 76 48.

Som **Specialité** föra vi uti vår nyetablerade Cigarren-, Cigarett- och Tobaksaffär en Bremercigar

*** Eminente, ***

hvars fina smak och arom bör tilltala hvarje cigarrkännare.

Cigarren är för oss tillverkad af utsökta Sumatra- och Havannatobak och säljes till det låga priset af Kr. 10,40 pr 100.

Order från landsorten expedieras fraktfritt vid rekvisition af 200 cigarrer.

Dessutom rekommenderas en mängd nyimporterade cigarrsorter från de mest välrenommerade fabriker i Bremen, Hamburg, Holland samt Havanna-Cigarren.

Tobaksmagasinet. Drottninggatan 31 Stockholm.

Stoependaal & Komp., Cigarrimporthörer.

Riks- och Allmänna Telefon. Priskurant på begäran omgående.

SILVANDERS
Herrekipering
Stockholm—Göteborg.
Scotts berömda
HATTAR
Dents Handskar
Nyheter
Halsdukar o. Toilettartiklar.

Alla
de
många
Landsorts-
Kommissionärer
som icke
redovisat
för försäljningen af
Vilden
under tilländalupna kvartalet, uppmanas att omedelbart uppfylla denna sin plikt.

Bref och postavisningar adresseras endast:

Vildens Expedition,

Stockholm.

dig likgiltig mansperson, genom juristknepp försökte stjäla pengarna... Om det då finnes den ringaste möjlighet för mig att uppträda som spöke vid midnattstid — nog skulle jag gastkrama det äkta paret i deras paulun så att de skulle bli både gula och blå!

Men den tiden är förbi då fruktan för ett par andefingrar kunde hålla ett par långfingrar i styr.

Jag har hört och sett Nansen och jag är naturligtvis, som alla andra, intagen af den mannens personlighet. Nog tyckte jag till en början, att man gjort väl mycket affär af hans bragd; men vill man vara rättvis, måste man dock erkänna, att den är beundran värd. Om beundran tager sig ointelligent uttryck — det råder mannen ju egentligen icke för. Det är alltid någonting själlöst och platt i fraserna som yra omkring ett stort namn; den yfverborna entusiasmen bär ofta ett så menlöst uttryck i sitt fysionomi. Och så hylla den ofta sådant, som alldeles icke är förtjänt af hyllning. En opinionsfläkt kan blåsas upp af ett intet, af spekulation, af egenlytta. Då man sett sådant blir man skeptisk och misstänksam.

Denna skepticism är emellertid i och för sig icke mycket mera intelligent än det okritiska jublet. Det fins alltid tillräckligt af den sortens människor, som tyckas ha föresatt sig att häckla allt. Att sluta sig till dem, blir i längden icke mera tillfredsställande för själen, än att instämma med de menlösa entusiasterna, som alltid stå färdiga att instämma i ett hurra, så fort någon annan börjar.

Det är icke så lätt att finna sin ståndpunkt midt emellan de båda ytterlighetsparterna. Men jag tror mig ha funnit en, som tillfredsställer mig någorlunda. Jag beundrar Nansen för hans stordåd och jag är intagen af hans personlighet; han tycks mig ha en gnista af det sällsynta något, som kallas snille, och som bland annat ofta tager sig uttryck i ett barns anspråkslöshet.

Men jag har föresatt mig att intaga en afvaktande hållning gentemot herr öfveringenjör Andree; ty den mannen har ju egentligen hittills ingenting uträttat, som på något sätt bör kunna tilldraga honom andras uppmärksamhet. Han har hittills endast diskonterat en del mycket stora växlar på framtida ära och berömmelse. Men det är ingenting sundt i ett sådant växelrytteri; och det svenska folket, som alltför lätt låter sig eldas upp till entusiasm, borde egentligen spara den, tills öfveringenjören åtminstone kom tillbaka och verkligen hade uträttat någonting.

I fjol, när han for ästad till Spetsbergen, roade han sig med att telegrafera till en mängd tidningar ett löjligt stiliseradt tack för det stöd, han haft i

pressen; om dådet blir begånget, har jag till stor del pressen att tacka därför, skref han. Nåväl — stordådet blef uppskjutet, och öfveringenjören återvände till patentbyrån. Den enda reella behållningen af svenska folkets påförhands-entusiasm öfver en bragd, som endast existerade i fantasien, var en hel del festmiddagar med åtföljande obligatoriskt munväder.

Skall detta upprepas också i år? För min del tror jag, att hvad stort sker, sker tyst. Blir det för många festmiddagar, innan öfveringenjören ger sig af, kommer han aldrig till polen! Därför bör han ge sig af i tysthet; och bedja sina tidningar inhibera alla lofsånger, tills bragden verkligen är ett faktum.

För några år sedan upphöf en luftseglare vid namn Johansen sin spröda stämma och framkastade planen, om en färd i ballong till nordpolen. Men han hade icke tillräckligt starka armbågar, hans röst hördes icke, och han hänvände sig förgäfvast till den danske kaffehandlaren och mecenaten Gamél, alla nordpolsfarares gynnare, med bön om understöd för expeditionen. Svaret blef ett blekladigt nej.

Tänk om herr Johansen sökt patent på sin idé? Då hade öfveringenjör Andree fått sitta kvar i sin patentbyrå kanske och han aldrig hade blifvit någon berömd man!

Låtom oss uppskjuta att beundra den mannen, tills han verkligen uträttat någonting! Men låt oss, om den tiden kommer, i stället beundra honom så mycket mer!

V.

Vildens hufvudkommissionärer i Upsala och Linköping, hvilka ännu icke redovisat hvarken för försäljningen under förra året eller för första kvartalet i år, uppmanas härmed att utan uppskof insända redovisning och full likvid.

Detsamma gäller öfriga sängångare i landsorten — deras namn och adress skola nämnas i följande nummer.

Herr Georg Skånberg, som är skådespelare vid Dramatiska teatern, ja till och med — ehuru ung till åren — medlem af dess association, har fått en förunderlig idé: han vill medarbeta i **Vilden**. Som prof på sin stilistiska förmåga har han insändt notis om en soaré, som lär skola ges någon gång någonstades af samme herr Skånberg. Notisen jämte en biljett till spektaklet aflämnades mycket riktigt af herr Fredrikssons uniformerade betjent.

Herr Skånberg skrifvor, att en gammal trafvarare med titeln »Herr Derblays giftermål» skall gå af stapeln vid nämnda soaré. Titelrollen skall spelas af herr Skånberg själf, hertigen af herr Hillberg-fadern och Octave af herr Hillberg-sonen, Claire, Athénais, markisinnan, baronessan och Suzanne af damerna Seelig-Lundberg, Hoving, Kiefberg, Bäckström och

Johnsson, baron de Préfont af herr Hedlund och Moulinet af herr Hamrin.

Herr Skånberg anser det vara »ställt utom allt tvifvel att herr Skånberg har att påräkna fullsatt salong...»

Mätte hans förhoppningar icke sviknas.

Dygdens belöning. Den ryske utrikesministern, greve Muraviev som hittills endast på förordnande presiderat i utrikeskabinetet, har nu fått sin utnämning. Han har varit den ledande själen i stormakternas orientaliska politik, som väckt löje rundt omkring i alla Europas länder, där man icke harmats öfver dess vanmäktiga arrogans och oerhörda perfiditet.

Befarad strejk i tidningsvärlden.

Jernvägsstyrelsen har icke ansett sig ha råd att inbjuda mer än fyra svenska tidningsmän till deltagande i de festligheter, som skola illustrera Sassnitz-routens invigning. Af dessa fyra är en från Malmö en från Göteborg och två från Stockholm. Ingen från Trelleborg och ingen från Lund. I anledning där af uppmanar Folkets Tidning i Lund sina kolleger att med tystnadens vältalighet förbigå fästligheterna. Två (2) tidningar lära redan ha förbundit sig att »stå som en man» i striden mot jernvägsstyrelsen. Det är icke mycket, men det blir alltid en liten prickning åt vederbörande — såvida redaktions-saxarne verkligen hålla sig stilla och översamma gentemot det utan tvifvel feta stoff, hvarmed de inbjudna tidningsmännen komma att reglera sina respektive blad.

Statsutskottet har afstyrkt Dr David Bergströms motion om höjande af anslaget åt vittra författare. Detta var ju ett förutse, på grund af motionens hela stilisering. Återstår nu att se, om någon af riksdagens ledamöter har själsnärvaro nog att rädda det goda och beaktansvärda syftet undan skeppsbrott i voteringen. Det förljades att det både i första och andra kammaren skulle finnas majoritet för anslaget höjande, om framställningen därom finge en annan form.

Docenten R. Kjellens i förra nummer af **Vilden** bebådade föreläsningar blefvo inställda på grund af föreläsarens ihållande sjukdom. Redan till måndagen hade han dock, dess bättre tillfrisknat, ty då höll han vid Fösterländska Förbundets generalförsamling ett annat föredrag öfver ämnet **Reaktion**.

Vilden, som naturligtvis icke tillhör Fösterländska förbundet, kunde redan af detta skäl icke öfvervara dess generalförsamling — hvilket han beklagar, för det Kjellenska föredragets skull. Att döma af ett korfattadt referat i Svenska Dagbladet, var det nämligen väl värdt att höra, hvarför **Vilden** tror sig göra sina läsare ett nöje genom att aftrycka slutet af Svenska Dagbladets referat. Det är sällan man i vår svenska press finner tankar så skarpt och klart uttryckta — och spännande öfver en så vid horisont.

En julidag förra året stod jag på Skagens udde i nordligaste Jylland, där Danmarks rike slutar i en halfmilalång undervattensrefvel. Jag såg där en syn som fast sig djupt i minnet. Det var storm och hafven kämpade med hvarandra. Från ena sidan undren kom Skagerak med vinden, på andra sidan gick Kattegat nästan rakt emot vinden, och där långt utåt sjön visades en rykande skumpelare huru jättarna ofvan refveln brottades i kampavrede. Så hafva de kämpat i tusende år, och så skola de kämpa än så snart stormens andar kalla dem. Och hvad gäller striden? Den nakna land-

tungan allena; hon vrides åt öster när nordan och vestan blåsa, ty då får Skagerak öfverhanden; men komma så andra vindar, då går segern till Kattegat igen, näset vrides åter rätt eller för långt åt vester. Men ett är visst: medan hafven brottas, så växer landet ständigt under deras fötter, längre och längre ut, genom de bördor af sand jättarna måste släppa då de fanna hvarann.

När jag såg detta naturens skådespel, då tänkte jag på utvecklingens gång i de mänskliga samhällena. Är det icke just så utvecklingen vinner sin mark — tyst, oförmärkt, på djupet, medan partierna kämpa på ytan? Ur stridens böljor utfällas småningom de korn af sanning som hvarje parti gömmer under sina högt hvalfvande ord, och de ensamma blifva bestående. Dagens myckna rök och buller har sitt innehåll i dessa små sandkorn allena som långsamt afsätta sig till odlingsmark åt kommande släkten. Men det kräfvades också kamp för att frigöra och föda dem: när alla stormar tystnat och maktlös trötthet förlamar kämpahägen, då saknar utvecklingen sin näring — då ligger Skagens udde stilla i död hvila.

Därför skall hvarje man taga sin plats i striden. Spänning och strid är lifvets innersta lag; döden allena ger friden och hvilan. Och huru skall man veta sin plats? När vinden blåst allt för länge från ena sidan, när utvecklingens jernviktlinje är öferskriden och det bär ut i öfverdrift åt ena hållet, då måste man ställa sig emot vinden och hjälpa till att vrida utvecklingen rätt igen, tills vinden kommer själf en gång.

Det är tungt och svårt för oss människor att kämpa mot vind och ström. Tidens ström bär liksom Mississippi »snags» i sin famn, som hejda och stinga och sära. Tidsandan, äfven i sitt förfall, är en svår motståndare; han är öfver allt, utom och inom oss; han söker hypnotisera oss att tro på honom, på hans sanning, hans evighet; och när vi se huru massorna blindt följa honom, och bland dem många klara hufvuden och ädla hjertan och våra bästa vänner, då händer det väl att misströstans frestelse vill klappa på hjärtat och man frågar sig själf: »Hvad gör jag, hvad vill jag? Hvad tjänar det till, mitt arbete? Går jag icke på stranden blott och samlar vrakspillror efter mitt skeppsbrutna ideal?»

Men nej, idealerna begå icke skeppsbrott, om det än i dimma och rykande skum kan så synas någon gång! Illusioner dö; de äro födda på jorden och dela allt det jordeföddas gemensamma förgängelseott; men idealerna, de himmelska lefva! **Frihetens** ideal skall lefva, det skall gå före mänskligheten som en eldstod och visa vägen fram. Men **samhörighetens** ideal skall också lefva och hålla oss samman under vandringen, på det att vi icke måtte förspidas och förskingras en för en i den stora öken! Och när människorna, bländade af frihetens stjärna eller de irrsken som lysa henne likt, skynda mot sin ofärd, då är det en plikt för alla goda krafter att samla sig stödjande kring det andra idealet, för att vrida utvecklingen rätt igen.

Därför m. h., höja vi trygga vårt baner med reaktionens inskrift på och gå modigt fram i striden! Vi veta, att vi kämpa äfven vi för ett evigt ideal. Vi veta, att verldsutvecklingen just nu behöfver en starkare fläkt från detta ideal. Vi veta att om dagen ännu i många stycken är våra motståndares, så skall morgondagen vara vår!

Det hemlighetsfullas makt.

Modern spökhistoria af — Hvem?

Från grosshandlare Falks villa lyste det vida omkring i augustinatten. I midten af den rymliga verandan hängde en ampel, som utstrålade ett mattgrönt sken, hvilket effektivt sammansmälte med den rika belysningen inifrån. Dörrarne mellan verandan och familjens därinnanför liggande hvardagsrum voro nämligen vidöppna, och man kunde genom dem se rakt in i det hemtrefliga rummet, där grosshandlaren själf, för tillfället placerad i en bekväm stol, studerade sina aftontidningar.

I verandans dunklaste vrå, dit endast ett fåtal af de milda gröna strå-

larne nådde, syntes nästan som skuggor tre gestalter.

Ester Falk, husets nittonåriga dotter, satt på en låg stol; hon stödde hakan mot de sammanknäppta händerna, och hennes uppåtböjda ansikte tog sig förtjusande ut i det sparsamma, mattgröna ljuset. Det blef äfven tillbörligen beundradt af den midt emot henne sittande unge studenten, — en kamrat till hennes på verandans räck uppkluftne, adertonårige broder — som knappast för ett ögonblick kunnat taga sin förtjusta blick från Esters ansikte. Denna hängifna uppmärksamhet hade den erfarna unga damen tydligt förstått, och äfven ansett sig böra belöna med en otalig mängd blickar, leenden och tonfall, i hvilka hon inlade så mycken uppmuntran och hemligt förstånd, att den stackars Hjalmar Ek blef bedårad. Ester Falk var en kokett och denne ungdomlige tillbedjare roade henne. Dock, så upptagen var hon ej, att hon ej märkte hur tiden gled mot midnatt, och det var blott till hälften hon kväde en obeveklig gäspning.

Ett uttryck nästan af fasa för öfver Hjalmar drag. Hon tyckte alltså tiden var lång, lång i hans sällskap! Hon afskedade honom med en gäspning! Han reste sig häftigt för att taga afsked, hvilket han nu egentligen fann vara hög tid, det sade honom en blick på klockan och på grosshandlaren, som oupphörligt nickade öfver sin tidning. Ester reste sig äfven och räckte honom sin hand, den han passade på att hårdt trycka, under det han sänkte sin blick i hennes med något liknande en svag förebräelse. Och som Ester trogen sin koketta natur, ej kunde gifva ett så ens så lindrigt som ett knappnålstyg utan att i samma ögonblick lägga balsam på, så tryckte hon lätt hans hand tillbaka och sade sakta med sin mest förföriska röst: »God natt, dröm om den Ni älskar!» Och hon log mot honom, skälmaktigt utmanande, under det hon hastigt drog sig undan. Han böjde sig efter henne och hviskade lidelsefullt: »Ni är min dröm, det vet ni, — om jag är sofvande eller vaken.»

»Hör, nu slår klockan 12, det är andarnes timma», afbröt Ester ifrigt och flämtande. »Hu, jag ville ej gå den förskräckliga vägen till staden för alla världens skatter! Tror Ni inte på andar herr Ek? Är Ni inte rädd att möta en flock irrande, hemlösa gastar?»

»Nej, nej», ropade han skrattande i det han gick ner på trappan, »jag drifver dem på flykten med en säker talisman: min dröm. Vägen är för öfrigt inte så lång då man följer järnvägen, jag är hemma på 10 minuter.»

»Lyckosam färd då!» ropade Ester efter honom och böjde sig fram öfver verandans räck, viftande till honom med handen. Hjalmar Ek vände sig ett ögonblick om och svängde sin hvita mössa emot henne till afsked. Esters sista blick hade nästan betagit honom all sans. Som en sömngångare gled han vägen fram med alla sina tankar koncentrerade på minnet af den svunna kvällen. Hvarje ord hon yttrat, hvarje skiftning i hennes rörliga drag, hvarje liten rörelse af hennes mjuka händer stod för honom med intensiv klarhet. Och hennes kvädda gäspning, hur skar ej förstennasyn honom i hjärtat, han, som kunnat sitta hela natten och bara betrakta henne utan att blinka! Men nu log han vid minnet däraf. »Hur svag är ändå ej en kvinna, äfven om hon älskar», tänkte denne ungdomlige hjälte med manlig nedlåtenhet, »under det en man känner sin kraft obegränsad i kärleken!» Han kände sig ega styrka och mod att strida för henne mot en värld, att skydda, älska och behålla henne i alla lifvets växlingar — han älskade ju med den första kärlekens hela glöd, vid 18 år.

Verkligheten gled undan honom allt längre och längre, han lefde slutligen endast i en värld inom sig, en

Mina Drömmars Brud.

Det var natt och jag sof... och en vingad gud i en anöfvat skrud tog och förde mig ut på en underbar färd — en färd i drömmens värld.

Jag befann mig helt plöteligt i älfvornas ring och jag såg mig omkring... Öfver tufvor och gräs trädde älfvor sin dans i månens trolleka glans.

Och jag tyckte, hvar mun så förförande log — ty jag såg det nog! — Och jag varenade blickar med lockande glöd men min var tung och död.

Den var sorgeen och mörk ty mitt hjärta var kallt, jag var led vid allt. Jag var trött af att se denna ejallösa dans i månens ejuka glans.

Men då hörde jag hviskas — så själfullt och ömt. »Har mig du glömt? Har du glömt att du svar mig din tro inför Gud? Har du glömt dina drömmars bud?»

Och jag väcktes till lif, ty jag minde så väl: min längtans själ. Och jag kände igen hennes smekande röst: min saknad och min tröst.

Och där stod hon framför mig, så leende öm som i barnets dröm. Och min blick gaf sig hän i ett sällhetens rus. Min själ blef plöteligt ljus.

Det kom värme i hjärtat, när henne jag såg. Där var det eld i min håg. Och jag glömde, att världen var mörk och tung ty hon var ljus och ung.

Och jag tog hennes hand, och jag drog henne med in i älfvornas led. »Jag vill dansa! Och sedan jag dansat mig varm vill jag sofva vid din barm!»

Men hon vände sig bort och en sörfjande blick var det svar jag fick. Och en teande vind trängde in i min själ, då hon bjöd mig ett: farväl!

Jag försökte väl hålla den flyende fatt — men min hand var matt. Och i mörkret jag famlade... sof som förut, men min vackra dröm var slut.

Då jag vaknade, minde jag väl, hvad jag drömt. Jag har intet glömt! Sedan dess har det gått både dagar och år Men drömmens makt består.

Jag har tröttnat på världen, på narrarnes dans i årens glans. Jag är led af att njuta och led vid allt, som lämnar hjärtat kallt.

Men alltfjämt ser jag, speglad i lifvets ström min vackra dröm. Och i fjärran mig vinkar från töckenhöjd strand min drömbruds hvita hand.

Och jag bafvar af längtan och öppnar min famn: »Ditt namn, ditt namn!» Men hon flyr, och jag famlar mig fram som förut min vackra dröm är slut.

Männe natten skall ändas och dimmorna fly och dagen gry? Låt mig kyssa en fläk af din anöfvat skrud mina drömmars våna brud!

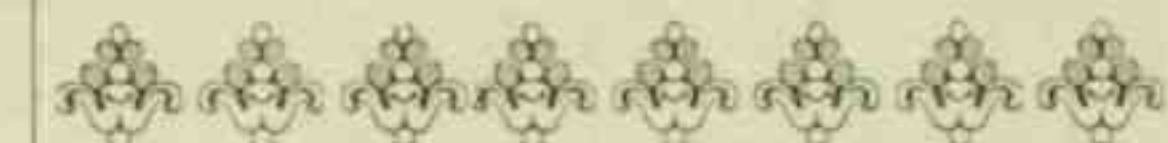
Vigens.

värld af kvällens minnen, af fantasien förlängda i en oändlig framtid; han hade knappast ens någon känsla af att hans fötter vidrörde marken vid hvarje steg framåt på den raka järnvägslinien. En rysning af lycka for igenom honom vid tanken på hur hennes lockar en gång snuddat vid hans kind, då de samtidigt böjde sig framåt. Han slöt ögonen för att bättre kunna känna den ljufva känslan omigen, så höjde han ögonlocken långsamt — långsamt, och stannade förstenad. Ett par jättstora, glödande ögon blickade vildt emot honom. Han märkte hur de förstordes för hvarje sekund, hur de nalkades med rasande fart, men förmodade ej slita de fantasiers fjättrar, hvari han var fängin. Som förtrolad stirrade han emot dessa tvänne eldklot, hvars brinnande strålar spunno ett nät om hans själ. Han såg ej lokomotivets höga, svarta skorsten, han hörde ej ångans hväsande eller hjulens hemska rassel, endast det uppfattade han, att det var något stort, underbart — Var det lyckan som med eldiga blickar manade honom till sig? Var det de andar, för hvilka Ester varnat, som med dessa ögon af eld drogo honom i fördärfvet? Hans kropp föreföll honom död och den enda förnimmelse han ännu kände var detta hemlighetsfulla som lockade, lockade — — — — —

Tjusad sträckte han sina armar emot vidundret, hvars heta andedrägt han redan kände och innan han hunnit andas fram namnet: Ester, hade hans själ öfvergått från de jordiska illusionernas land till den evighet, där de sälla drömmarne äro en verklighet utan slut.

Men öfver banan låg morgonen därpå en söndersargad kropp, kring hvilken skaror af nyfikna uttömde sig i gissningar öfver orsaken till den hemska olyckshändelse, som afklippt träden på detta unga lif.

Hvem vill förneka det hemlighetsfullas dragande makt, antingen den sträcker sina magnetarmer emot dig ur havets ogenomträngliga djup, ur det dånande fallets skum, ur klipornas mörka afgrunder eller — ur »lokomotivets ögon?»

Svensk Litteratur.

Steg i snön af Hans Magnus Nordlinde.

Ett litet elegant häfte, innehållande tre små skisser och en berättelse. Någon starkt personlig karaktär ha skildringarne icke, men de förråda att författaren har sinne för naturen. Formen har ännu icke nått vederbörlig mognad; stilen behöfver utarbetas och sofras från öfverflödiga, intetsägande ord och falska bilder. Den första skissen kallas »Ouverture», den sista »Steg i snön»; ingendera af dem göra något betydande intryck. Däremot visar den andra i ordningen, »För solvind», att Per Hallströms novell »Ungdomsskeppet» gjort ett betydande intryck på författaren till »Steg i snön». Den handlar om ett annat ungdomsskepp som seglar »för solvind» med tre förälskade par ombord; den innehåller några naturstämningar, men eljes ingenting. Den är en komposition af idel vackra ord, men de tyckas ditsatta utan annan afsikt än att ljuda väl, det saknas en mening; någonting som författaren vill ha sagt; och det hela verkar därför tomt klingklang.

Ichor-Pastiller

äro blodrenande, stärkande och uppfriskande, utmärkta för Mag- och Halskatarrer, aflägsna elak smak och dålig andedrägt, skydda hals och mun för sjukdomar samt angenäma till smaken. Ichorpastillerna äro registrerade i Kgl. Patentbyrå. Ensam försäljare i Norrköping Herr Knut Andersson.

Läkarcintyg: Att undertecknad i sin praktik använt s. k. Ichor-Pastiller och Ichor-Pastillerna samt funnit dem medföra god verkan, särskildt vid mag- och halskatarrer, hvarför de kunna till det bästa rekommenderas, intygas härmed.

Stockholm den 30 Mars 1895.

Gotthold Arbman, praktiserande läkare.

Tekno-Kemiska Fabriken Polstjernan, Stockholm. Almänna Tel. 76 48.

Författarens fel och förtjänster framträda däremot sida vid sida i »En vildmarkssaga», den enda berättelsen, som har något innehåll. Också här börjar skildringen planlöst, med ord som tyckas tillfälligt ordnade till meningar. Henrik är i början endast en stämmingsfigur i landskapet, skäligen överklid och därför skäligen intresslös, där han vankar om bland troll och huldor. Men så möter han en vacker dag en jänta, en riktigt levande bondjänta, och då visar det sig plöteligt, att denne mänskensfigur också verkligen har blod i sina ådror. Kärlekens makt är stor: från det ögonblick Henrik blir förälskad, blir han en människa; och då intresseras man af hans och Astris enkla kärlekssaga. I skildringen af de älskandes unga lycka, uppenbarar det sig, att författaren har talang. Här kastar han af sig de lånta fjädrar, som eljes alltför ofta smycka sidorna i detta lilla häfte; han får ibland mod att vara enkel och just då är han mest till sin fördel. Han verkar mera intresserad af de båda människorna än af sin egen skildring — därför lyckas han också bibringa läsaren samma intresse. Slutet af denna berättelse innehåller några korta episoder, som röja så mycken talang, att man med intresse motser författarens nästa arbete. — Mätte han då ha någonting mera att säga, och mätte han ha lärt sig att säga det enklare, starkare, och varmare. Stilens konst är just att uttrycka mycket med få ord.

Ax. L.

Insändt tryckalster.

Demonstranten. En första-maj-tidning. Innehållet är naturligtvis i hög grad demonstrativt.

Litteratur-nyhet.

Från Albert Bonniers förlag har insändts: »Karolinerna. Berättelser af Verner von Heidenstam. Första samlingen. — Skall anmälas i nästa nummer.

Saknadens Höga Visa

Hedvig Nilsdorff.

I gudars hem, dit aldrig en aning hinner om lifvets jäktande kamp, står, hög och oåtkomlig på sin piedestal af snövit alabaster, en härlig man, med vacker växt och trotsig hållning. Solen kastar sitt gyllenbländande ljus öfver den starka gestalten. Hans ögon likna mörka, skiftande penslar, och omkring munnen, känslig och fint skuren, hvilat ett drag af vemod. — Det är den stod, jag i minnets grafgård rest upp åt min döde vän.

Nedifrån sjön komma vindarne, dragande med sig ett moln af isrägn och snö. Ur barrskogens hårda, obändiga mark förnimmas svaga lifsytringar. Det är vårens unga krafter, som jäsa i det gömda.

Mitt hjärta värker. Den hejdlösa saknaden öfverfaller mig, oblidlig och jättestark. Känslolifvets ömtåligaste fibrer skälfva af smärta. Detta psykiska lidande sänker en förlamande trötthet öfver mitt sinne, allt medan min tanke går spänstig och fri, och min fysik arbetar sund och kraftig.

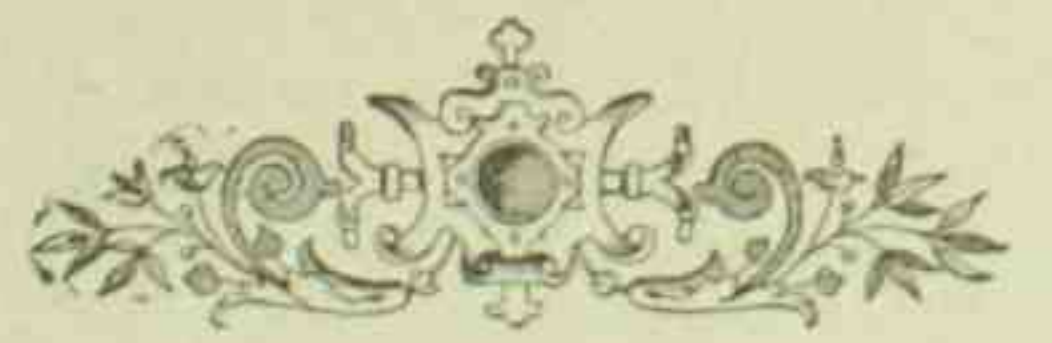
Då kostar mig den minsta yttring af kärlek, en ädel handling, ett ömt ord, en lätt smekning, en mild stämma, eller en melodis dallrande väljud, de mest slitande kval. Förtviflad rycker jag bort det hämmande, omsorgsfullt lagda förband, tiden bundit om ett oläkt sår i mitt inre. Dess gapande djup sänder ut en sjudande blodström, hvilken långsamt tager ande. Sen ligger säret torrt och förblödd, svidande och känsligt, med sjuka, blottade nerver.

Dock denna saknad framtrölar för min syn underbara vidder, hvilas mjuka färgnyanser förlora sig mot en bakgrund af oändligt ljus. På min stig glittrar ett pärlande rägn af morgonsvaldagg, millioner juveldroppar, hvilas fängsels vägens damm och orenlighet vid marken. Den fula, gråa, nakna ytan bär en förklarad dräkt.

Du är mig kär du tunga saknad som förädlar min natur, fast du kväver mitt sinnes blixtrande impulser. Du är mig kär, ty tack vare dig kan lifvets hårda hand icke sönderslita den skära slöja, i hvars böljande silkesväf min kärleks minnen äro höjda.

Ej inom dödsrikets grafstilla, öfverstigliga murar, finnes min älskling. I denna tomma, kalla salighetsvärld, skulle hans hjärta frysa till döds.

Hög och oåtkomlig står han på sin hvita sockel, stolt om pannan och ödmjuk i sinnet. Paradisblommor kranas hans blonda hufvud, paradisliljor, på hvilas skimrande kronblad ett blöddande stänk skälfver. Mot en varm, djup grund af mänskliga känslor, framstå hans själs evighetsstankar, som formfulländade reliefer i dyrbar, fläckfri marmor. — O, du bittra, trofasta saknad!

Hvarför vår?

Ljumma vindar från söder! Skyar af frömjöl i yrande dans kring utslagna honblommor! Lif, lif! Jag andas vårluft. Vårluft... Ett djupt andedrag. En suck.

Hvarför vår?

Hör! det var icke en suck! Det var tusen — det var millioner! Från fängelsecellerna uppstiga de, från fabrikskålen, från sjuklägren.

Hvarför vår?

Fänge! Offer, som försmäktar i bojor och mörker! Nu går solen

opp! Nu flyger lärkan mot himmelen!

Hvarför vår?

För att du ej skall blifva fri förrän i vinter! För att du ej skall öka de hemlöses antal förrän fram i januari, när kvicksilfret fryser i termometern! Slat! Du, som står där i den sotiga smedjan och utsirar dryckeskarlen! Nu dricker din herre ur den gyllne bågaren en välkomstkål för våren!

Hvarför vår?

För att du skall förgylla bågare några timmar längre vid dagsljus!

Sjukling! Lifdomde yngling, som flämtar med förtärda lungor! Nu sluter din vän i sina armar henne, som glömt dig! Nu hviskar han till henne om kärlek, om vår...

Hvarför vår?

För att du skall få en krans af blåsippor på din kista!

Hvarför vår?

Fråga älskaren, som söker efter den första sippan! Fråga lärkan, som sjunger i luften!

Millioner lyckliga! Millioner olyckliga! Hvar för vår?

För att lyckan skall bli dubbelt lycklig — olyckan dubbelt olycklig. —

Carl J. A. Janson.

Värfrost

af

H. Wilhelmsson.

Har du sett en man, som med irrande, orolig blick jäktar efter ett irrbloss? Jag har sett en sådan syn och jag glömmmer den aldrig — ty jag stod honom så nära, som en menniska kan stå en annan.

Det hör till förlidna ting nu — Tiden går; sären läkas: elden slocknar — Men under askan glöda kolen länge — ett luftdrag kommer en klar låga att flamma upp, en tanke kan komma alla hägkomster att kännas lefvande igen.

Sagan började med lycka för min allra käraste och mig. Han var, han är och han blir för mig det bästa Gud har skapat.

Jag satte honom högt öfver hopen af människor; jag sörjde för hans hemlifs trefnad; jag bäddade hans hufvud mjukt i mitt knä och strök hans klara panna, när dagens arbete tröttnat honom; jag grät af sällhet i hans famn. — Början och slutet på lifvets visa var då för oss båda att vi voro lyckliga och ej önskade mera.

Men tiden går — och sinnen skifta.

Ingen kan hjälpa det; ingen kan hejda tidens ilande lopp, och ingen kan vända det skiftande sinnet från dess nya vägar.

Det kom en dag — en afton då solen gick ned blänkande röd bakom den tidiga vårens ännu snöklädda kullar — då jag för första gången såg ett uttryck af otålighet i hans ögon: då en smekning af mig förblef obesvarad, då vårt barns jollrande pinade hans spända nerver, och då hemmens intressen tyngde honom som bojor.

Vi voro icke rika, vi lefde af hvad vi med gemensamt arbete kunde förtjäna; han var lärare vid en af rikets högskolor och skref dessutom, när tid och ingivelse fanns. Äfven jag drog med mitt arbete ett strå till stacken.

Förut hade jag varit honom nog, — jag och barnet, — nu voro vi det icke längre. — Barnet hade ondt för tänder; skrikandet irriterade honom. Och jag? ja, han visste alltför väl hur jag såg ut — morgon, middag och kväll. Han kände också mina tankar, till största delen skänker af

honom, ty hans ande var rikare än min. Nu hade han börjat jämföra mig med en annan, som han icke kände ännu.

Jag kunde ej undra på, att han som många andra drogs till henne. Hon var vit som en lilja i hyn, smärt och rak: med en mun som glödde och log; ett par ögon som stjärnor i dimma och ett väsen som retade, eggade och fängslade. Hon var så full af lif som en näktergal om våren, och jämförda med henne tyckte jag, att jag själf och alla andra kvinno vore ledsamma och matta.

Och så kunde hon tala bedärande och intagande. På spetsen af sin resenröda tunga hade hon alltid de modernaste slagorden. Hon kunne med sirligt behag resonnera om kvinnokult, lifsgladje och tidslysten; om känslors rusande vin; om nödvändigheten att lefva lifvet fullt ut och så vidare.

Hon var gift med en förmögen man, som skötte sina affärer och lät henne samla sina vänner omkring sig.

På min vän såg hon med sina stora, strålände ögon, till dess han trodde, att lyckan blott fanns i hennes närhet. Han tränade efter henne, han såg blott henne.

Hans ögon fingo sitt oroliga, hetsade uttryck, han led vid tanken på att en annan ägde henne — han jäktades af en förtärande åtra. — Det var icke lätt att se och följa allt detta.

I början gaf hon väl åt honom något af den lycka, han åträdde. Hans själ slog ut i blom och han skref dikter till henne, som han icke vågade kalla vid namn, utan nämnde vid högpöetiska omskrifningar — fyrstafviga helst.

För en tid blef han den förnämste i det kotteri, hvars Musa hon var. — Ah, jag hatade detta kotteriväsen, med kotterirykter, kotterijargon och kotterihögfärd!

Alla inom den lilla kretsen beundrade hvarandra, sjöngo hvarandras lof, förevigade hvarandra för kortartid med penna eller pensel. Och för de flesta af kotteriets män voro herrnes ögon falska fyrar, som lockade och vinkade med alla löftens möjligheter, men aldrig gäfvio säker hamn.

Min vän gick med dyster panna och tungsint i sina vackra ögon. Han blygdes för att han brutit den trohet han lofvat mig, men förmädde ändå icke slita sig från henne.

— — — — —

Jag tror icke att det finnes mången tyngre uppgift än att som en icke längre älskad hustru dröja kvar i sin mans hem. Och att känna sig tvungen att dröja kvar för barnets skull, därför att ingen bestämd förklaring ägt rum, och därför att det alltid är svårt att bryta med det invanda. Jag tror icke att det kan finnas en vända mera pinsam än att slitas mellan den stolthet som förbjuder att hålla någon kvar längre än han af fri känsla själf vill det, och den krypande kärlek, som till hvad pris som helst vill behålla den älskade.

En dag, då jag läst den innerligaste dikt om längtan, som han ännu skrivit, tyckte jag dock att det måste bli ett slut.

Jag såg den först tryckt. Han läste ej mera upp sina vers för mig, som han förr brukat, med kinden mot min axel och armen om mitt lif — sakta — reciterande.

Jag dyrkade honom för hans milda, veka temperament; jag älskade hvar tanke och hvar ord af honom. — Men den dagen tänkte jag gifva honom fri, ty af glöddande ord i dikten trodde jag, att han talat med henne och att äfven hon för hans skull tänkte göra sig fri.

Men tiden går — och sinnen skifta! Ej länge därefter — en ny vår hade ännu icke skjutit nya knoppar — såg han sig undanträngd af en annan. Kotteriets Musa räckte sin

rossett åt en ny trubadur, och på den gamles luta sprungit strängarna.

Nu kom han som förr åter till mig ibland i skymningen och lade sitt hufvud i mitt knä, men vi hade ingenting att säga hvarandra, och efter en stund steg han åter upp med en kort, otåligh suck.

Det var något brustet i vårt förhållande, och jag hyste ingen tro på att det kunde läkas samman. Han hade ej ännu glömt henne, all hans håg stod till henne. Hvad lönade det då, om jag lade för hans fot all min kärleks skatter? De hade ej mer värde för honom än vissna blad om hösten.

Jag tror att han en dag sökte en förklaring med henne, och att hon rent ut sade honom, att han icke mera betydde något för henne. Han var hos henne på förmiddagen... det vet jag — och hela eftermiddagen gick han i sitt rum för stängda dörrar af och an — af och an.

Jag stod utanför hans dörr och grät, och ingen lisande vrede kom till min hjälp.

Ett enda hopp hade jag! Ack, så litet och skralt. Det kunde ju hända, att han ginge ur krisen till ny utveckling, och hvad betydde det i så fall att vi båda lidit?

På aftonen gick han åter ut och blef borta länge.

Timma efter timma gick, och jag vakade i dödsängest; jag fruktade för att han aldrig mera skulle komma hem till mig, eller att man skulle bära honom hem, blek och död.

Men han kom. — Morgonen grydde dystert gråblek, och han var genomvåt och frusen. Ute föll det snöblandadt, stridt regn, och han hade hela den långa natten stått och gått under hennes fönster.

»För sista gången,» hviskade han, medan hans lemmar skakades af feberfrossa, och hufvudet brände.

Grymma parodi på kavaljerstjänst! Att i nordens vårnätters snöslask och kulna dimma vandra utanför en koketts fönster!

— — — — —

Icke många dagar därefter var min allrakärastes panna åter klar; men öfver hans soliga ögon hade min hand för sista gången strukit ögonlocken till blund.

Knuten var löst, icke som jag hade hoppats till ny utveckling för honom, men med ro åt det heta sinne och veka hjärta, som läto sig lockas af ett irrbloss.

Hans sista kyss fick jag, men ännu när hans famlande händer under de sista timmarnas oro plockade på täcket, jollrade han om henne och om lycka.

Min hand var det dock, som höll hans af dödsvetten fuktiga hårdt i min; min arm reste honom upp när han flämtade efter luft; det var jag som tröstade honom så godt jag det förmädde, när hans själ bäfvade tillbaka för det ökända.

Jag vill ej tala om, hur jag sörjde sedan; ty andras sorg delar ingen gärna.

Tiden går — särens ärras — endast minnets glöd slocknar aldrig helt.

Jag klagar icke, ty i minnet är han min; vexlande öden röra ej vid det förflutna, och vår första lycka strålar klar som blankt guld.

Men å framtiden ger ödet färg. — Har det oblidt låtit marken rasa under ens fötter, hoppas man ej mera på jämn väg.

Slut.

Förtjena 5 å 10 kr. pr dag genom att sälja Visittkort för John Fröberg, Finspong. — Profver gratis men ej franco.

YALTA BÄSTA EGYPTISKA CIGARETTEN
Partilager hos
KNUT WIBERG, STOCKHOLM

Barclay's Téer
fraktfritt öfver hela landet.
Kongl. Höll. Den ständigt ökade afstämningen och de många hedrande omdömena är den bästa anledningen för alla att förse sig dermed.
Per efterkraf eller postförskott.
Rekvirera beställningskort med priskurant.
OBS! Kostnadsfria profver.
Alex. Barclays Handels-Aktiebolag.
Göteborg.
(Nord. A.-B. 96) 45.

Alex. Barclays Handels-Aktiebolag
* * Kongl. Hofleverantör * *
försäljer till billigaste pris

Té-er
af utsökt kvalitet, i förpackning å 1, 1/2, 1/4, och 1/8 Kilo.
(Brefkort med priskurant tillsändas franco.)

Viner
af alla slag och af de
bästa årgångar.
Rekvitioner från landsorten expedieras pr omgående: **Té** mot efterkraf; **Viner** endas mot insänd likvid.
Order upptagas å **WHISKY** från **Gilbey & Co.**

Alex. Barclays Handels-Aktiebolag
* * Kongl. Hofleverantör * *
Kungssportsplatsen 2, Göteborg.

Värme
i Åkdon, Bostäder, Kontorslokaler och Villor åstadkommes effektivast och billigast genom användande af våra värmeapparater, som försäljas i hvarje välortad Jernaffär, samt hos de större möbelsläbsementen.
Stockholms Värmeapparafabrik.
Allm. Telef. 85 29. Riks-Telef. 13 05. (92)

Affärsmän!
Vill man skörda måste man så.
För en affärsman är sadden: det kapital, han nedlägger i annonser.

Att annonsera i tidningar, som ingen läser är att så i sanden; annonsera i tidningar för dagen, där texten drunknar, är att så i sjön; men att annonsera i en tidning, som genom sitt innehåll tvingar sig till intresse ut öfver stunden: i ett litterärt veckoblad, med stor spridning bland den mest intelligenta och mest köpstarka publiken i vårt land och i grannländerna

det är att så i god jord.
Därför är det förmånligt att annonsera i **Vilden**.
Annonser mottagas af
Expeditionen
Mästernamuelsgatan 12
(E. Klemming).